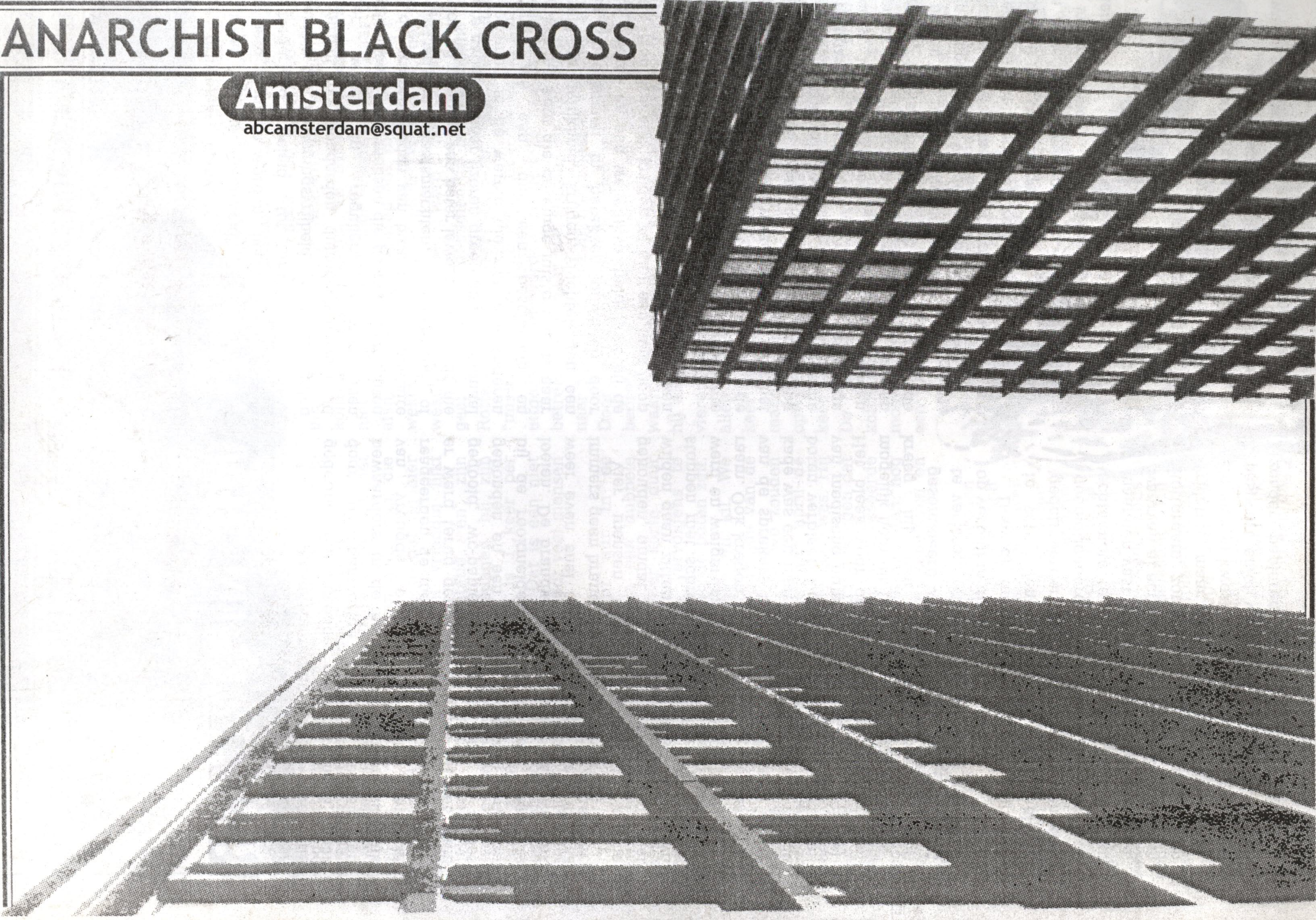
ANARCHIST BLACK CROSS

Amsterdam

abcamsterdam@squat.net

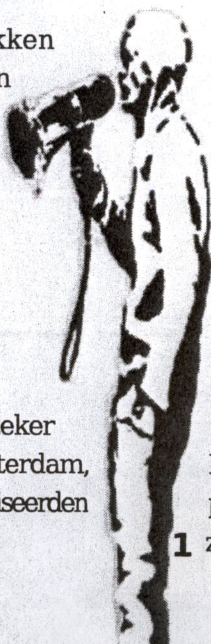
"IK WIL NIET NAAR

De gruwelijke gedachte dat er een "vluchtelingenbeleid" uitgevoerd dient te worden, heeft in Nederland geleid tot totale ontneming van bewegingsvrijheid en de ontzegging van verblijf voor honderden, duizenden mensen. Al eerder werd in reguliere gevangenissen plaatsgemaakt voor mensen die poogden te vluchten voor de gruwelijkheden van burgeroorlog, militaire en fascistische staatsmachten, hongersnood of gewoon uit hoop op een beter leven in de wereld die andere naties in haar ijzeren greep houdt. Eenmaal aangekomen in de wereld die zich aan anderen opdringt als een, die een beschaving en ontwikkeling kent die de enige juiste weg is naar vrijheid en gelijkheid, krijgen vluchtelingen een veilig onderkomen in barakken omsloten door grote hekken en een wekelijkse meldplicht bij de politie. Hoofdzakelijk krijgen ze hier een hele hoop papier, ongeloof, wantrouwen en afkeer in een bord stront voorgeschoteld.

Wanneer zij niet de gewenste of verwachte antwoorden geven, of niet ingaan op de aanbieding van een geheel verzorgde reis naar het land van herkomst, biedt de nieuwste uitvinding van het vrijheidlievende, ultrademocratische staatsapparaat Nederland bv een prachtige uitkomst. De detentieboten in Rotterdam bieden onderdak aan 760 mannen die geen recht hebben op verblijf in Nederland en zich slechts binnen de vier muren van hun cel mogen bewegen.

Op 2 april 2005 vonden er in 42 plekken in Europa acties plaats voor vrijheid van beweging en het recht op verblijf, uit solidariteit met vluchtelingen.

In Nederland voltrokken zich in verschillende steden solidariteitsacties en manifestaties, en zeker 200 betogers trokken naar Rotterdam, waar 760 uitgeprocedeerde geïllegaliseerden worden gedetineerd.

De solidariteitsbetuiging werd door de gedetineerden bijzonder goed ontvangen, maar door de aanwezige mobiele eenheid en bewaarders in de boten wat minder. Als blijk van vreugde om de spontane aandacht reageerden de mensen in hun cellen euforisch; er werd terug geroepen, briefjes uit het raam gegooid, wc-papieren slingers aan de tralies gebonden en een persoon hield zijn aansteker bij de rookmelder, waardoor deze begon te loeien. De brandweer verscheen, maar vertrok weer even snel als zij gekomen was, er was immers geen brand, slechts vrolijk oproer.

Vier mensen werden 24 uur in isolatie gehouden, omdat zij, volgens een van hen, niet wilden gaan zitten toen zij stonden, niet wilden stoppen met schreeuwen toen hen dat bevolen werd en weigerden zich te verwijderen van het raam. Ook kregen zij die avond niet te eten. Een van de sprekers tijdens de manifestatie op de kade was een man die 6 maanden in een van de boten verbleef. Door een beroerte en uitblijven van medische hulp belandde hij in een rolstoel. Het bleek voor de Nederlandse regering niet mogelijk hem uit te zetten, en bij zijn vrijlating" kreeg hij een brief mee waarin hem gesommeerd werd binnen 24 uur Nederland te verlaten, omdat hij geen recht meer had op verblijf in dit land.

Door de microfoon sprak hij uiteindelijk in verschillende talen de achtergebleven gedetineerden bemoedigend toe. Een zeer geëmotioneerde vrouw op de kade bleek de echtgenote te zijn van een man die al elf maanden vast zat in vreemdelingendetentie, waarvan al acht maanden in de bajesboot in Rotterdam, zonder een duidelijk uitzicht op vrijlating, maar met als bedoeling deportatie. De man in kwestie is niet in het bezit van een paspoort en/of verblijfsvergunnig. Omdat hij zonder papieren in Nederland werkte en

BUITEN KIJKEN"

opgepakt werd bij een arbeidsinspectie werd hij overgebracht naar vreemdelingendetentie.

Via deze echtgenote kwam ik in contact met een van de vier celgenoten van haar man, die geen bezoek krijgt op de boot, omdat hij hier simpelweg niemand heeft; zijn vriendin lijkt onvindbaar sinds zijn arrestatie, en zijn advocate kwam niet eens opdagen bij zijn laatste zitting. Het bezoekuur is 1 keer per week, om acht uur 'sochtends. Dat is een niet heel makkelijk tijdstip, en onthoudt veel mensen ervan naar Rotterdam te komen.

Toch stonden wij om acht uur in de wachtruimte van de boten. Na een dubbele paspoortcontrole werden we voor korte duur ook nog even ingesloten om vervolgens te worden meegevoerd naar een van de boten zelf. De ruimte was langwerpig, laag en kil. We moesten plaatsnemen aan de muurzijde van de tafel, en al snel kwam de man die we zouden bezoeken. Hij vertelde ons dat twee april de mooiste dag in zijn verblijf op de boot was. Hij had inmiddels het eenzame gevoel gekregen dat niemand in Nederland zich nog interesseerde voor hem of de andere mensen in de boten; nog nooit had iemand een blijk van medeleven en solidariteit getoond.

Hij vertelde dat hij eveneens uit Soedan kwam, en niet wist waar zijn familie zich bevond, vanwege de oorlog daar. Zoals wel meer vluchtelingen was hij niet meer in het bezit van een paspoort of andere reisdocumenten en weigert Soedan deze te verstrekken. Van de 4,5 jaar die hij in NL woonde had hij twee jaar een Nederlands sofi-nummer en betaalde hij belasting. Hij had een vaste woon- en verblijfplaats in een AZC, en sinds november 2004 ook een verblijfsvergunning die een jaar geldig is, onder de voorwaarde dat hij zich wekelijks zou melden bij de politie. Toen hij op een dag in januari 2005 een brief van de politie kreeg, over een gesprek omtrent terugkeer naar Soedan, brak het angstzweet hem uit, ("terugkeer naar Soedan is onmogelijk; ik kom in de gevangenis, ze willen me daar ook niet"), en met een smoes kwam hij niet naar de afspraak, de week daarop ook niet. Toen hij drie weken later wel bij de politie verscheen voor de wekelijkse controle, werd hij onmiddellijk gearresteerd, en sindsdien is hij gevangene in Rotterdam. Hij vreest voor zijn vriendin: "misschien is zij ook gevlucht". Als hij zo nodig uitgezet moet worden, mogen ze hem wat hem betreft overal naar toe sturen, als het maar niet naar Soedan is, legt hij met angst in z'n ogen uit. Door Nederland voelt hij zich inmiddels al even bedrogen. Zijn dagen slijt hij zich afvragend waarom Nederland zo slecht voor hem is, terwijl hij altijd zo goed z'n best heeft gedaan. Met z'n vieren op een cel is niet erg eenzaam, ze spreken allen Arabisch, maar er is weinig te doen. Een keer per dag komt de catering langs en krijgen ze magnetronmaaltijden, die ze 's avonds zelf opwarmen, een brood voor met z'n vieren en een keer per week een pot pindakaas en een pot jam. De 7,50 zakgeld per week gaat snel op aan tabak, koffie en thee of andere kleine versnaperingen. Ze mogen vier uur per dag hun cel verlaten, waarvan een uur buiten in een kooi die met netten afgeschermd is. Hij vertelt dat hij er niet graag komt. "Ik wil niet naar buiten kijken", de herinnering aan buiten, vrijheid, familie en vrienden is pijnlijk. Bovendien lopen veel gevangenen die veel waarde hechten

aan het kleine uurtje wekelijkse bezoek, op eieren: ook maar een beetje de verkeerde kant op kijken kan een dag isoleercel en/of geen eten betekenen.

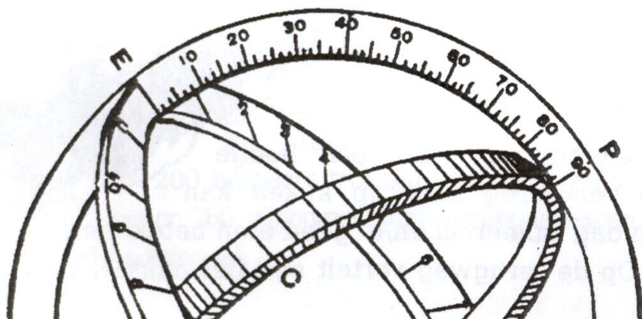
Op de terugweg vertelt een bewaakster dat

ze ook "leuke activiteiten" voor de gedetineerden organiseren, zoals voetbal. Nou nou, ik vraag wie hier überhaupt de regels bepaalt, maar dat zegt de werkneemster van Securicor niet te weten. Wij krijgen enigszins de indruk, uit de verhalen die ons binnen vertelt zijn en aan de reactie van de bewaakster, dat justitie vaste bepalingen heeft voor het reilen en zeilen in penitentiaire inrichtingen en dat Securicor, ingehuurd door justitie, haar werknemers (wreed, autoritair, racistisch en dom) lekker hun gang laat gaan: dat schrikt die akelige vluchtelingen wel af.

Ontzet en woedend verlieten we Rotterdam weer, wetende dat we de mensen die we binnen achterlaten nauwelijks kunnen helpen, maar dat dit bezoek een man een luisterend oor heeft opgeleverd en een stem die iets verder rijkt dan de vier muren van zijn cel.

Meerdere activisten in het land zijn bezig met (het opzetten van) bezoekgroepen voor gedetineerde vluchtelingen. Maar niemand houdt zich actief bezig met de geïllegaliseerden in de bajesboten. Een aantal mensen uit Amsterdam wil graag met enige regelmaat bij hen op bezoek gaan, hen naar kunnen ondersteunen en hun verhalen naar buiten brengen. Deze groep kan daar veel hulp bij gebruiken. Een steungroep voor gedetineerde vluchtelingen is veel werk, maar wel heel belangrijk en kan ook veel voldoening geven, omdat je soms op een heel directe manier een spaak in het wiel van het Vreemdelingenbeleid steekt. Want jouw steun en de contacten met de buitenwereld kunnen iemand tijdens de detentie staande houden en, nadat zij/hij op straat geschopt is, helpen een weg te vinden in de illegaliteit.

Sonya

BRIEF UIT

Brief uit de bajes

Bij 18 maart(1)

Thomas Meyer-Falk, een redskin, in de bajes voor onteigening van een bank.

Vrijheid wordt iemand niet gegeven-
Vrijheid moet men nemen

Voor gevangenen heeft het begrip vrijheid een heel bijzondere betekenis. Voor velen is immers een grotere onvrijheid dan opgesloten zijn, slechts moeilijk voorstelbaar. Ook als daarbij niet buiten beschouwing wordt gelaten, dat een groot aantal mensen buiten de bajesmuren in een toestand van inwendige of uitwendige onvrijheid moet leven.

Juist 18 maart richt de blik op vrijheid, de strijd om en voor vrijheid, maar ook op onvrijheid.

De politieke gevangenen hebben het recht genomen om niet meer slechts zonder in te grijpen toe te kijken of binnen die grenzen, die het staatsrepressieapparaat heeft gesteld, hun protest te uiten. Ze hebben grenzen overschreden, wetten van staten en sytemen verwond, die uiteindelijk overwonnen moeten worden, altijd met het doel voor ogen, voor een wereld vrij van kapitalisme, sexisme en imperialisme te strijden.

Op het eerste gezicht mag het hoogdravend klinken, wellicht ook arrogant, want het verzet van een enkeling zal zelden de loop van de wereldgeschiedenis veranderen. Maar wat is het alternatief? De handen in de schoot leggen? Vrijheid betekent toch dat de enkeling zich ongehinderd kan ontplooien, dat hij of zij in het mens zijn, in zijn/haar waardigheid, serieus wordt genomen.

Ook wanneer vandaag de dag 'de Internationale' steeds meer in de vergetelheid raakt, staat er in de tweede strofe zo treffend: "Es rettet uns kein höh'res Wesen, kein Gott,

kein Kaiser, noch Tribun. Uns aus dem Elend zu erlösen, können wir nur selber tun!" ["Geen hoger wezen redt ons, geen god, geen keizer, noch tribuun! Ons van de ellende verlossen, kunnen we alleen zelf doen!"] Dat betekent dat we moeten vechten!

Daarbij zijn de tralies, muren en gesloten deuren hier in de gevangenis slechts metaforen voor een algemenere onvrijheid. Ik zit inmiddels al enige jaren in isolatie en ben dus aan uitwendige reglementering onderworpen – ik ben onvrij! Ondanks deze uitwendige onvrijheid blijft ons gevangenen de inwendige vrijheid. Die kan ons nooit ontnomen worden. Ons blijft (in beperkte mate vanwege de postcensuur door gevangenis of rechtbank) de vrijheid van het woord.

De genoemde algemene onvrijheid betreft elk mens "buiten", buiten de gevangenismuren: jullie leven is evenzeer streng aan regels gebonden. De hekken, tralies en muren worden steeds verder uitgebouwd, vergroot en versterkt. Of het nu de "sociale" wetten zijn, die er slechts voor dienen de werkelijke maatschappelijke toestanden te consolideren en deze sociale laag zo veel mogelijk onder controle te krijgen, of de zeer stevige, dodelijke EU-buitengrensbeveiligingssystemen, waardoor jaarlijks duizenden mensen de dood vinden. Om slechts twee van de talloze voorbeelden te noemen.

18 Maart zal naar mijn mening daarom niet slechts als dag voor de politieke gevangenen, maar ook als dag voor de vrijheid gezien moeten worden – en eigenlijk zou elke dag van het jaar een dag voor de vrijheid moeten zijn! Mijn gedachten gaan uit naar alle politieke gevangenen, en in het bijzonder, Bart de Geeter, José Delgado en Gabriel Pombo da Silva, omdat ze aan de vooravond staan van hun strafproces in Aachen!(2)

En mijn gedachten gaan ook uit naar alle mensen "buiten" die ons niet vergeten, die solidariteit, warmte, sympathie en genegenheid tonen, maar daarbij niet de politieke kritiek vergeten. Want het gaat niet om kritiekloze, blinde solidariteit.

Vrijheid!

Thomas Meyer-Falk
C/o JVA
Z. 3117
76646 Bruchsal
Duitsland

(1) 18 maart is in Duitsland de dag voor politieke gevangenen. De afgelopen twee jaar schreef Thomas een brief ter gelegenheid van die dag. Voor de brief van vorig jaar, zie Directe Actie nummer 11, mei 2004.

(2) Het proces van de Aachen 4: Gabriel, Bart, Jose en Begoña zou op 23 maart beginnen. Zie voor informatie over de zaak en het verloop van het proces: www.escapeintorebellion.info

POLITIETERREUR IN ITALIË

Viviamo in tempi di guerra - politieterreur in Italië.

Het is vrij moeilijk om een overzicht te geven van de recente repressie van de Italiaanse overheid tegen kameraden daar. Ik heb geprobeerd het nieuws te verzamelen, voor zover ik er toegang toe had, maar je raakt makkelijk verward. Hier een poging om licht op de zaak te werpen:

Op 12 Maart werden de volgende mensen in Lecche gearresteerd; Saverio, Salvatore, Marina, Annalisa en Christian. Deze arrestatie werd als preventief aangeduidt.

Op 19 Maart werden 7 mensen op Sardinië gearresteerd.

De Italiaanse autoriteiten voerden een grote aanval uit op 26 Mei: 10 anarchisten werden gearresteerd in Viterbo (nabij Rome) en Pescara. Op de website van Croce Nera Anarchista, het Italiaanse Anarchist Black Cross, werd beslag gelegd. Wanneer je op de homepage van de site komt, word je geconfronteerd met de symbolen van "polizia di stato" (homepage adres staat onderaan het artikel vermeldt).

Op deze dag deed de politie invallen in 106 woningen van kameraden in heel Italië.

26 Hiervan op bevel van de openbaar aanklager uit Rome (Salvatore Vitello) en 80 op bevel van de aanklager uit Bologna. Volgens verschillende media vonden deze invallen plaats in Bologne, Modena, Reggio, Emilio, Macerata, Firenze, Pistoia, Teramo, Chieti, Turijn, Como, Rome, Triest, Verona, Genua, Urbino, Fossombrone, Civitanova, Ancona, Pescara, Viterbo en Napels.

Het is angstaanjagend om te zien hoe de Italiaanse staat, hier opererend als ROS en Digos (politieke politie) en verschillende aanklagers, poogt de ideeën van onze kameraden te criminaliseren. De repressie werkt direct tegen de methoden van opstandig anarchisme en de mensen die de autoriteiten verdenken als verantwoordelijken.

5 Van de gearresteerden zijn: Maximum Leonardi, Danilo Cremonese, Valentina Speziale, Claudia Cospito en Stefano del Moro. Zij worden verdacht van aanslagen op het paleis van justitie in Viterbo en de McDonalds op het Sonnino plein in Rome. De aanklager uit Bologna spreekt van een explosie die daar plaats gehad zou hebben in 2003. Er werd een verband gelegd met de bommen die ontploften in de buurt van de woonplaats van EU-commissaris president Romano Prodi.

De aanteigingen van de aanklager omvatten opstandige ideologiën:

L.C. en M.D. worden beschuldigd van oproepen tot deelname in een federatie met als doel het ondermijnen van het economische en sociale systeem van de staat, daden te volbrengen met als doel het ondermijnen van de democratische macht (sabotage, liquidatie, pogingen tegen publieke en private structuren en personen, vernederingen en andere methoden). Het plan zou op twee niveaus moeten werken en is verdeeld in verschillende groepen (een demonstreert legaal, de anderen geheim en illegaal). Centraal in de federatie staat het ontstaan van affiniteitsgroepen. Het lijkt erop dat de autoriteiten een manier proberen te vinden om zowel het uitvoeren als de theorie te criminaliseren. De smeris vindt het blijkbaar belangrijk om mensen erbij te luizen.

Een uitspraak van een Italiaanse kameraad is: "Laten we arbeid verwoesten, laten we de economie verwoesten". En iedereen die zich bezig houdt met de verwezenlijking van dit idee of deze gedachte met passie draagt, zou gecriminaliseerd moeten worden. Klaarblijkelijk ziet de smeris het belang van het opzetten van een ander scenario. Massimo, Danilo en Valentino werden in observatie detentie geplaatst en beschuldigd van verantwoordelijkheid voor het fabriceren van een explosieve samenstelling uit dynamiet, die bedoeld was voor de aanslag op het paleis van justitie in Viterbo op 19 januari 2004.

Er werd een verzoek ingediend om Stefano,

VIVIAMO IN TEMPI DI GUERRA

Danilo, Claudia en Valentina in voorarrest te nemen, als verantwoordelijken van het plaatsen van explosieven voor de ingang van het ministerie van justitie in Viterbo (die door een fout niet ontploften).

Massimo Leonardi wordt verdacht een van de daders te zijn van de schade die werd toegebracht waar de McDonalds in Rome het "slachtoffer" van werd in 1999. Een doel van deze actie was "terrorisme en omverwerping van de openbare orde". Volgens de autoriteiten had de verdachte op bijzondere wijze deelgenomen "aan de rellen van 13 februari 1999", toen de Amerikaanse ambassade aangevallen werd en een McDonalds gesloopt en geplunderd. De politie heeft telefoontaps aangedragen die terugleiden tot aan 2000.

Sinds 12 Mei zijn 27 personen gearresteerd. Drie van hen zijn "disobbedienti". De aanklachten van 'ondermijnende organisatie' hebben ze moeten laten vallen na intense protesten. Een persoon is gearresteerd voor het woedend betreden van het kantoor van de coördinator van de arrestaties en invallen in Sardinië, om te protesteren tegen de repressie. Op 11 Juni heeft het gerecht in Bologna besloten dat 7 van de kameraden gearresteerd op 26 Mei moesten worden vrijgelaten, simpelweg wegens gebrek aan bewijs. Lucia, Elsa, Mattia, Marco en Tirteo zijn nu vrij. De aanklager uit Bologna verklaarde vastbesloten te zijn hen weer terug te krijgen achter tralies. Danilo en Valentina blijven vastzitten omdat zij ook zijn aangeklaagd door de aanklager van Rome.

Deze recente repressie aanval is onderdeel van een groter geheel. Men kan de aanvallen op Italiaanse kameraden, waar aanklager Marini verantwoordelijk voor is, niet los zien van de repressie tegen kameraden die vervolgd zijn voor "blijk van opstandigheid" na de G8 in Genua 2001.

De golf van aanvallen is eveneens gebaseerd op aanslagen waar geen verantwoordelijken voor zijn gevonden. Daarom worden er montages gemaakt. De lijn die getrokken kan worden is duidelijk: fascisten en reactionairen hebben nieuwe middelen nodig tegen anarchistische opstandigen. De keizers nieuwe kleren zijn de nieuwe anti-terrorisme wetgeving en het hooghouden van de democratische heilstaat.

Een ieder die zich radicaal verzet tegen de macht is tot vijand verklaard en wordt daarom behandeld als terrorist. We moeten helder hebben waar precies die vijandelijke linies zich bevinden en tegelijkertijd werken aan de opbouw van een gemeenschap; sterk en diep, die in staat is voor zichzelf te zorgen als zijn eigen autonome bestaan.

Dezer dagen worden ook nieuwe vormen van media door de autoriteiten aangepakt met criminalisatie. Totalitaire censuur, het sluiten van een website voor het publiceren van revolutionaire informatie (overigens ook niets nieuws onder de zon, slecht een nieuwe wijze van uitvoeren). Criminalisatie van informatieverspreiding als onderdeel van de hele agenda.

Een balans vinden in het ondersteunen van opgesloten kameraden en het beginnen en voortzetten van autonome projecten wordt een ware kunst in deze 'tempi di guerra'.

Nogmaals benadrukken we hier, om kracht bij te zetten aan de passie die velen van ons liefhebben, onze waarschuwing aan diegenen die geloven dat deze ontbindende en ziekelijke samenleving nog te redden valt, om onze voortlevende walging te uiten aan hen die gekozen hebben zich te weiden aan wat door gaat voor hun leven als wederdienstelijke onderdrukking, dat er geen vrijheid van meningsuiting bestaat, die niet onderworpen is aan een samenleving gebouwd op vergetelheid, stilte, slaafsheid en religieuse, familiaire of nationalistische krankzinnigheid.

En zolang er iemand spreekt, zal het zijn (in vele landen en talen) het volgende: spreken verbieden met als doel het lamleggen van

ANARCHIST BLACK CROSS

HISTISCH ZWART KRUIS

VIVIAMO

informatie organen en gevangenisstraffen op te leggen. Dat is een teken van een machteloos, stervend systeem, zo dun en vervalst, dat het zich zelfs de onwerkelijkheid zichzelf te rechtvaardigen in de ogen der blinden, niet kan veroorloven.

Enkele van de solidariteitsacties met de Italiaanse kameraden tot nu toe: 24 Juni; tegeninformatie actie in Bari, Italië,

25 Juni; een demonstratie in Barcelona, Spanje.

Veel concerten, benefieten en feesten werden gegeven ter ondersteuning van de gevangenen om geld in te zamelen in heel Italië: Forli, Genua, Bologna, Boschetto, Molfetta, Foggio, Rome...

Op 25 Juni werd een solidariteitsprotest georganiseerd voor de Italiaanse ambassade in Warshau. De actievoerdersters eisten de vrijlating van de Italiaanse kameraden en een einde aan de kwellingen van de overheid.

Arrestanten van 26 Maart:

Valentina Speziale
Casa Circondariale
Borgo San Nicola, 119
73100 Lecce

Danilo Cremonese
Carcere di Rebibbia
Via R. Majetti, 165
00156 Roma

Claudia Cospito
Casa Circondariale,
contrada Ceppata, 1
64100 Teramo

"Operation Nighttime"

Stefano del Moro
Casa circondariale
"Nuovo Complesso"
Via Campoleone
/Cisterna km 8,600
00049 Velletri (RM)

Massimo Leonardi
Casa Circondariale
Contrada Capo di Monte
82100 Benevento

Saverio Pellegrino
Casa circondariale
Via Lecce
85025 Melfi

Salvatore Signore
Casa circondariale
Via del Tonnazzo, 1
84131 Fuorni (Salerno)

Cristian Paladini
Casa Circondariale
Borgo S. Nicola, 119
73100 Lecce

Marina en Annalisa hebben "huisarrest":

Ferrari Marina
via XXI aprile, 29
73042 Casarano (LE)

Capone Annalisa
via Verga, 2
73100 Lecce

"Operatie Cervantes":

Ferruzzi Marco
via Nuova Poggioreale n.177
Sezione Venezia
80143 Napoli

Simone del Moro
via Provinciale San Biagio
81030 Carinola (CE)

David Santini
c.c. "Le Vallette",
via Pianezza 300
10151 Torino

Dit overzicht van gevangenen komt van anarcotico.net, en is de meest recente bron van Italiaanse kameraden die ik kon vinden.

Croce Nera Anarchista; Italiaanse Anarchist Black Cross, op het web:
<http://www.filiarmonici.org/crocenera.html>

IN TEMPI DI GUERRA

POLICE TERROR IN ITALY

Viviamo in tempi di guerra – police terror in Italy.

It is quite hard to keep an overview over the recent repression of the Italian state against the comrades there. I tried to collect the news I have access to as proper as possible, although it is not easy not to get confused; here an attempt to bring light to the affair:

On 12th of march people in Lecche got arrested: Saverio, Salvatore, Marina, Annalisa and Cristian. The arrest was anounced as preventive arrest.

On 19th of march 7 people got arrested in Sardinia.

The Italian authorities held a big attack on the 26th of May: Ten anarchists got arrested in Viterbo (near Rome) and Pescara. The webpage of the Croce Nera Anarchista, the Italian Anarchist Black Cross got confiscated. When opening the hompage one gets confronted with the symbols of the "polizia di stato" (homepage adress below in the appendix). On this day the police raided 106 houses and appartments of comrades all over Italy. 26 were ordered by the prosecutor of Rome (Salvatore Vitello) and 80 were ordered by the prosecutor of Bologna. Believing different medias, the cities the raids were held in are: Bologna, Modena, Reggio, Emilio, Macerata, Florenz, Pistoia, Teramo, Chieti, Turin, Como, Rome, Triest, Verona, Genova, Urbino, Fossombrone, Civitanova, Ancona, Pescara, Viterbo and Napels.

Frightening is the way the Italian state, here appearing as the groups ROS and Digos (political police) and the different prosecutors, try to criminalize the ideas the Italian comrades developed the last decades. The repression works directly against the methods of insurrectional anarchism and the people the authorities suspect as responsible. Five of the arrested people were: Maximum Leonardi, Danilo Cremonese, Valentina Speziale, Claudia Cospito, Stefano Del Moro. They were arrested as suspects for attacks held on the palace of justice in Viterbo and against the McDonalds on Sonnino square in Rome. The prosecutor from Bologna talks about an explosion that happened in the city in 2003. A connection to the bombs that exploded near the hometown of EU-commissioner and president Romano Prodi was drawn. The accusations of the prosecutor also include insurrectional ideas: L.C. and D.M. are accused of calling for participation in a federation with the goal to subvert the economical and the social systems of the state, to accomplish deeds with the goal to undermine the democratic order (acts of sabotage, assassination attempts against public and private structures as well as against persons, humiliations and others).

The scheme is supposed to work on two levels and is divided in different sections (one demonstrates legally, the others practice secretly and illegally). In the center of this federation stands the creation of affinity groups. It seems that the authorities try to find generalized ways to criminalize the practice as well as the theory. One of the outlets by an Italian comrade is called: "Let's destroy work, let's destroy the economy". And so everyone who puts effort in any kind of realization of this idea and everyone who carries this idea with a passion should be criminalized. Obviously the pigs see it as important to make a frame up.

Massimo, Danilo and Valentina were put in investigation-prison accused of being the responsibles for fabricating a blasting composition consisting of dynamite which was supposed to have been used for the attack against the palace of justice in Viterbo on 19th of January 2004. An application was made to put Stefano, Claudia, Danilo and Valentina in "preventive investigation prison" for a blasting composition that was put in front of the entrance-ramp of the social service of the ministery of justice of Viterbo (which didn't

explode because of a mistake) Massimo Leonardi is suspected to be one of the authors of damages to the McDonalds in Rome on Place Sonnino "had to suffer from" in the year 1999. Part of the goal of this action was the "terrorism and the subversion of the public order". According to the authorities the man had taken part in an extraordinary manner "in the riots of 13th of february 1999", when the US-embassy got targeted and a McDonalds restaurant got attacked, destroyed and plundered. The police argues with the tapping of telephones that reach back to the year 2000.

Also since 12th of May 27 persons got arrested. 3 of them are "Disobbedienti". The accusations of them of §270 "subversive association" had to be dropped after intense protests. One person got arrested because he entered ragingly the office of the coordinator of the arrests and raids in Sardinia to protest against the activities of repression. He is not part of the §270bis accusations.

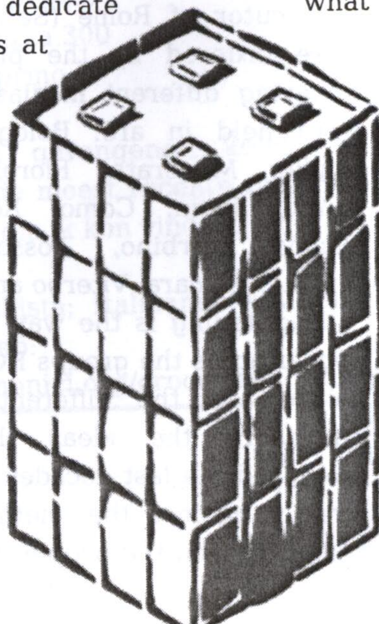
On 11th of June the court of Bologna decided that 7 of the comrades arrested on May 26 must be released, simply because of an absolute lack of evidence. Lucia, Elsa, Mattia, Marco, and Tirteo are free now. The prosecutor of Bologna declared he was determined to bring them back behind prison bars. Danilo and Valentina remain in prison because they are also charged by the prosecutor of Rome. Their adresses are in the appendix of the article.

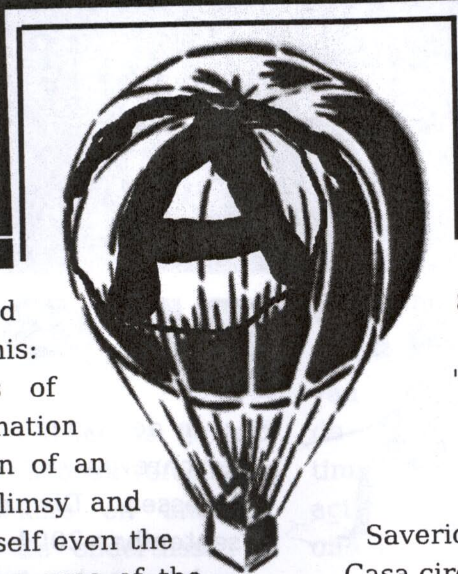
The recent repression is part of a whole. One cannot see the strikes against Italian comrades that prosecutor Marini is resposible for apart from the repression against the comrades that are prosecuted by using the "proofs of insurrection" happened in genova 2001 while the G8 was going on. The recent repression wave is also based on attacks for which no one responsible was found and therefore using another frame up. The line that can be drawn is very obvious: The fascists and the reaction see a need for new tools against anarchist insurrectionalists. The emperors new clothes are the anti-terrorist law claimed to be errected in keeping democracy upright. Everyone who is resisting power radically is a declared enemy and therefore treated as a terrorist.

We must figure out more clearly where exactly the enemy lines are while at the same time working and building on a community, strong and deep that is capable of taking care of itself as its own autonomous entity. In these days the authorities also include the new forms of media in their act of criminalisation. Totalitarian censorship, the close down of a homepage for publishing subversive information (which actually is also nothing new, only a new way of realisation). And a criminalisation of the distribution of information as a part of the whole agenda. Finding a balance in supporting the imprisonend comrades and starting and continuing our own individual projects will be the piece of art we have to create in these tempi di guerra.

We reaffirm here, to confirm ourselves in that passion that animates so many, to warn those whose who still retain a belief that such a decomposed and pathogenic society can be saved, to express our undying disgust for those who have chosen to dedicate what passes for their lives at the service of reciprocal oppression, that there is no freedom of speech which is not, in itself, subversive to any society founded on oblivion, silence, slavishness and religious, family or national alienation.

And as long as there is someone who speaks, it will

be to say (in many places and in hundreds of languages) this: to forbid speech by means of closing down organs of information and prison sentences is a sign of an impotent, dying system, so flimsy and falsified that it cannot allow itself even the fiction of justifying itself to the eyes of the blind.

Some of the actions so far to support the Italian comrades:

24th of June: Counterinformation action in Bari-Italy

25th of June: a demonstration was held in Barcelona-Spain.

Many concerts, benefits and parties were and are organised in support of the prisoners and to raise money all over Italy: Forlì, Genova, Bologna, Boschetto, Molfetta, Foggio, Rome...

On 25th of June a solidarity protest was held in front of the Italian embassy in Warsaw. The protesters demanded the release of the Italian comrades and a stop of the harrassment by the government.

Arrestees from the 26th of March:

Valentina Speziale
Casa Circondariale
Borgo San Nicola, 119
73100 Lecce

Danilo Cremonese
Carcere di Rebibbia
Via R. Majetti, 165
00156 Roma

Massimo Leonardi
Casa Circondariale
Contrada Capo di Monte
82100 Benevento

Claudia Cospito
Casa Circondariale,
contrada Ceppata, 1
64100 Teramo

Stefano del Moro
Casa circondariale
"Nuovo Complesso"
Via Campoleone /Cisterna km 8,600. 00049 Velletri (RM)

"Operation Nighttime":

Saverio Pellegrino
Casa circondariale
Via Lecce
85025 Melfi

Cristian Paladini
Casa Circondariale
Borgo S. Nicola, 119
73100 Lecce

Salvatore Signore
Casa circondariale
Via del Tonnazzo, 1
84131 Fuorni
(Salerno)

Ferrari Marina
via XXI aprile, 29
73042 Casarano (LE)

Capone Annalisa
via Verga, 2
73100 Lecce

Marina and Annalisa are kept under housearrest:

"Operation Cervantes":

Ferruzzi Marco
via Nuova Poggioreale n.177
Sezione Venezia
80143 Napoli

Simone del Moro
via Provinciale San Biagio
81030 Carinola (CE)

David Santini
c.c. "Le Vallette",
via Pianezza 300
10151 Torino

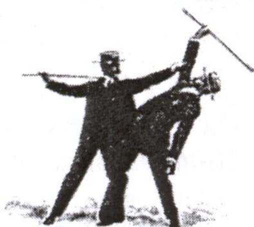
This list of prisoners I took from the homepage anarcotico.net. This resource erected by the Italian comrades is the most recent I could find. Croce Nera Anarchista;

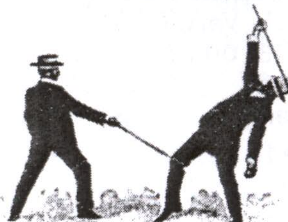
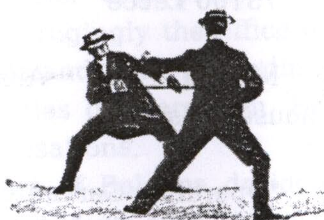
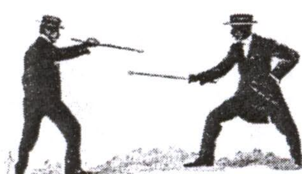
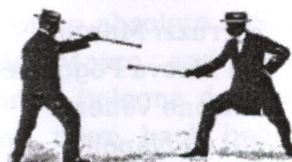
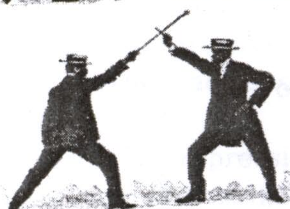
Italian Anarchist Black Cross on the web: http://www.filiarmonici.org/crocenera.html

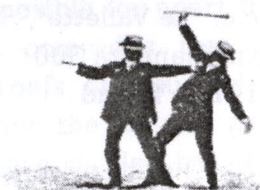

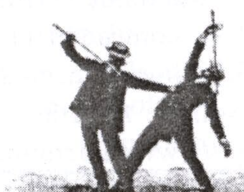
BAJESKLANTEN BLIJVEN

In de vorige A.B.C. nieuwsbrief hadden we al geschreven over de onrust in de Nederlandse bajessen. Dit ging toen over de periode september 2004 tot aan de rechtszaak van 900 gedetineerden tegen de staat der Nederlanden in november 2004. Ondertussen is het niet stil geweest in de gevangenissen en blijven de protesten tegen de bezuinigingen van minister Donner doorgaan.

Nog even kort waar het over gaat, met de bezuinigingen die al zijn ingevoerd blijven gedetineerden langer op cel en gaan er meer mensen op een cel - dan zijn er minder bewakers nodig -, ook allerlei andere basisrechten zoals recreatie, cursussen en dergelijke worden teruggedraaid naar een minimum of helemaal stop gezet.

De reden dat het relatief rustig was na november 2004 had onder andere te maken met een grote overplaatsingsoperatie die de bajesdirecties hadden bekokstoofd. Dit hield in dat een ieder die had bijgedragen aan de acties naar andere gevangenissen werd overgeplaatst en zo hele afdelingen uit elkaar werden gehaald.

Men verloor elkaar uit het oog en het werd zeer moeilijk om weer gezamenlijk en gecoördineerd over verschillende bajessen acties te kunnen organiseren.

Men dacht dat het verzet was gebroken.

Als de lente komt

In mei 2005 kondigt de E.O.R.G. (Europese Organisatie ter bescherming van de Rechtspositie van Gedetineerden) aan dat er weer stakingen zullen komen als Donner niet reageert op de deadline van 1 juni die hem en

STRIJDBAAR

zijn ministerie door de gevangenen is gesteld. Kort daarvoor is er ook een zwartboek verschenen waarin gedetineerden, bewakers en anderen, geen spaan heel laten van de ondertussen al ingevoerde bezuinigingsmaatregelen.

In vijf gevangenissen willen ze niet blijven wachten tot de deadline en zijn er al spontaan insluitstakingen enkele dagen voor 1 juni.

Dan wordt er op 1 juni door de E.O.R.G. het bericht verstuurd dat de acties voor onbepaalde tijd worden opgeschort, de reden hiervoor is dat er onderhandelingen zijn tussen de E.O.R.G. en het ministerie van justitie, deze onderhandelingen lopen vrijwel meteen spaak en het lijkt er op dat ze door justitie alleen gevoerd werden om de dynamiek uit de acties te halen.

Vervolgens wordt er opgeroepen om zogenaamde zitacties te gaan houden, ingaande op 1 juli.

Deze zitacties hebben verschillende vormen, zoals het weigeren terug te gaan naar de cellen na luchten of recreatie of bezoek dat samen met de gevangenen blijft zitten als het bezoekuur is afgelopen. In vijf gevangenissen gebeurt dit op 1 juli dan ook, namelijk de Marwei in Leeuwarden, de Zwaag in Zwaag, de Geerhorst in Sittard, Dordse Poort in Dordrecht en Arnhem-zuid in Arnhem.

De gevolgen zijn fors voor de gedetineerden en velen krijgen een week isolatie en krijgen te maken met pesterijen en overplaatsing. Waarschijnlijk zijn er in meer gevangenissen acties geweest in dezelfde periode maar door gebrek aan contact binnen is dit niet naar buiten gekomen. Ook de mediastilte is opvallend.

De E.O.R.G.

De E.O.R.G. is een organisatie die in 2001 is opgericht. Na het verdwijnen van de Bond van Wetsovertreders is zij in het ontstane gat gesprongen om de belangen van gedetineerden te verdedigen. De mensen van de E.O.R.G. zijn druk aan de weg aan het timmeren sinds de gedetineerden vorig jaar hun acties zijn gestart en hebben tal van ondersteunende taken op zich genomen. Zij werken alleen met vrijwilligers en zijn principieel tegen subsidies van justitie en de overheid, zij staan niet op goede voet met justitie en willen dat ook zo houden. Justitie zou gemakkelijk kunnen manipuleren met onderhandelingen en dreigen met het intrekken van bijvoorbeeld subsidies. De E.O.R.G. is voornamelijk afhankelijk van donaties.

De E.O.R.G. stelt zich ten doel de belangen en het welzijn van gedetineerden tijdens hun detentie te behartigen, dit in de ruimste zin van het woord. De leden van de E.O.R.G. bestaan uit GEDECO's (gedetineerdencommissies), 55 in aantal, alsmede individuele leden: 25 advocaten (behorende tot het advocatenteam, "A-team") die voornamelijk uit de sociale advocatuur komen en gedetineerden juridisch kunnen bijstaan.

Naast individuele belangenbehartiging voor gedetineerden, doet de E.O.R.G. ook veel aan het organiseren van voorlichtingsavonden en op verzoek hebben zij voorlichters beschikbaar die graag komen spreken over alles wat met detentie te maken heeft.

Kijk voor meer info op: www.eorg.nl

Mochten mensen geïnteresseerd zijn of betrokken zijn bij de acties in de Nederlandse gevangenissen neem dan contact op:

abcamsterdam@squat.net

Of per post:
A.B.C. Amsterdam
Postbus 16521
1001 RA Amsterdam